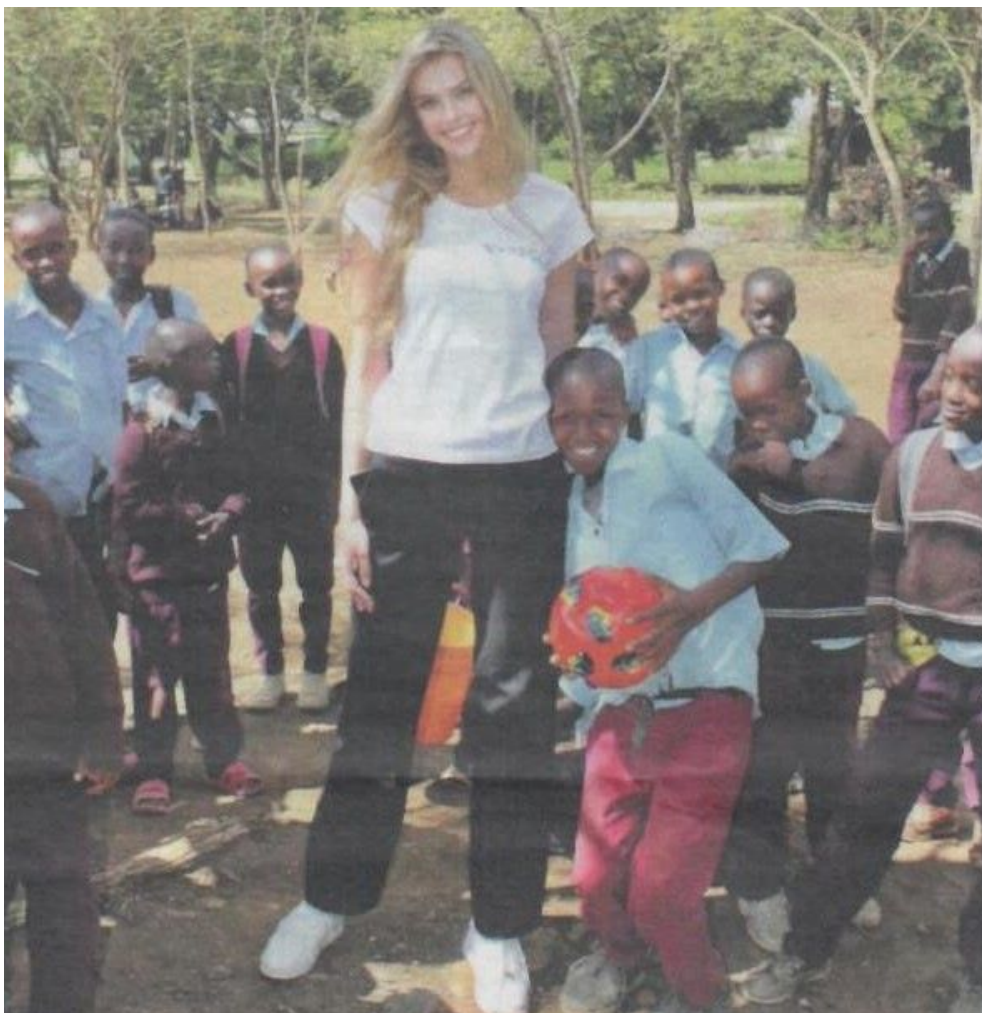

Autor: Karel Veliký

Světlé vlasy, světlé oči, 181 cm výšky, 23 let, studující (souběžně dvě vysoké školy), třinecká rodačka, nyní již Pražanka, vítězka Miss Czech Republic (!) s velkými životními plány...

... takto i jinak letošní první prázdninové číslo čtrnáctideníku *Naše Praha 6* pod titulkem „Snila jsem o práci cvičitelky delfínů!“, představuje půvabnou Krystynu Pyszkovou. Ano, jistě, zní to všechno jak běžné bulvární-bezproblémové „zábavné čtení“ k vodě. Avšak průvodní snímek, na němž tato nepřehlédnutelná kráska s mile rozpačitým úsměvem pózuje uprostřed hloučku malých Afričanů s objasňujícím popiskem „Krystyna se v rámci vzdělávacího charitativního projektu věnuje dětem v Tanzánii“ přece jenom jednoho k zamyšlení přiměje. Vítězka totiž vysvětluje a hovoří v množném čísle: „V naší nadaci ... věříme ... chceme ... budeme...“ První otázky, které tak (naivnímu) člověku „mimo branži“ vytanou, jsou: Je podobné angažmá již součástí smlouvy s pořádací agenturou? A tedy podmínkou sponzorů soutěže? Vždyť jak by k něčemu takovému děvče z Třince přišlo? („Máme v Arushi otevřenou zatím jednu anglickou základní školu a zanedlouho budeme otvírat další.“)? Kdo „my“? Název nadace ani projektu,

snad jen opomenutím okouzleného novináře, se z dvojstrany nedozvíte (natož něco o sponzorech). Každopádně rekrutování „tváří“ tohoto typu pro nejrůznější PR kampaně je příkladem metapolitiky (nepřátel) v praxi, zde mj. k implementaci xenofilních postojů do myslí pro všeobjímající „otevřenost světu“ povětšinou prý dosud notoricky „zabedených burizonů“, nejen těch třineckých: „Jsem velkou fanynkou Ocelářů, na hokej chodím s rodinou odmala,“ vypichuje redakce hned pod zmíněnou fotografií. Ne! vůbec jí tu nehodláme přeceňovat, tj. podsouvat, že snad jde o redakční záměr. Ono to „tak nějak“ prostě už je – (obecně) nastaveno – v tom přece právě tkví smysl každé účinné metapolitické strategie (tzn. dlouhodobé činnosti).

Dále: Dívky jako Krystyna, také v rámci „lékařů bez hranic“, nezjevují se v Africe jak spasitelky, nepřicházejí ze severních dálav jako poslové mocné vyšší rasy? Nevyhlížejí při srovnání s místními populacemi dokonce jak mimozemšťanky? tedy alespoň podle fantazií komiksových kreslířů a sektářů Vesmírných lidí. Tato sféra (či agenda), od zachraňování velryb (a cvičení delfínů:) skrze amazonské pralesy-ozónové díry k léčení a vzdělávání černoušků, vyvolává další otázky, dílem již dalece přesahující osoby a osůvky jejich protagonistek. Předně: Krystyna říká, že „jejich projekt spočívá v možnosti kvalitního vzdělání dětí, které se chtějí *někam posunout*“ a které „od založení naší školy už obrovský posun udělaly, a to hlavně v anglickém jazyce, který na začátku vůbec neovládaly“. A přitom „ten je právě klíčový pro jejich *lepší budoucnost*“, vždyť „v *turismu* jsou pak schopny vydělat si daleko více“. V tomto docela zřetelně zaznívá stará „ideologie dolaru“ (jak jsme ji slyšeli i tady v devadesátkách, hlavně od emigrantů), neboť kam ten přijde, je „dobře“. Civilizuje totiž, mj. konečně rozpouští i tamní dosavadní primitivní (čti: prvotní) společensko-kulturní vazby jako rody, rodiny, národy atd.

Odtud se odvíjí další proud otázek. Např. naleznou si tyto spasitelky, při všech svých záchranářských programech, také „čas“ (!!!) na vlastní, tj. české (nebo alespoň bílé), potomky? Anebo jejich životním posláním a úspěchem budou a zůstanou ti zdraví anglicky hovořící mouřenínci, hledající spolu s miliony dalších „lepší budoucnost“ také v „posunu“ do Evropy? Dojde jim někdy, alespoň ve stáří, že ony vitální miliardové masy temného masa, „všechna ta černá světa“, potřebují jejich „péči“ rozhodně méně, než nevelká etnická kategorie, do níž se zrodily a kterou pohromadě a při životě držela přes tisíciletí hlavně pohraniční pohoří a pak také příslušnost ke křesťanskému Occidentu, což už dnes obě nepadá příliš na váhu? Uvědomují si, že ještě před velkou válkou nemalá část zdejšího obyvatelstva žila v podmínkách v leckterém ohledu srovnatelných s těmi v dnešní Africe? Vědí, že jedna jediná kravka s telátkem, donedávna (v tisíciletém horizontu) i zde v kotlině jedno ze základních měřítek vesnického blahobytu, potřebuje ke své obživě okolo hektaru půdy? (Mnozí konzumenti jogurtů v kelímku jako by o tom nevěděli nic, jinak by na dělení se o rodnou půdu s kdejakými cizáky, včetně těch korporálních, nemohli pohlížet s takovou lhostejností?!). Že veškeré maskluzivní úsilí (tj. „blahobyt pro lidské miliardy“) je v přímém rozporu s ideologií „trvalé udržitelnosti“? Že naše (relativní) česká „vyspělost“ není (při pohledu na východ a Balkán) vůbec žádnou samozřejmostí, nýbrž že za ní vděčíme řadě okolností, od geografických (podvkráte středisko Svaté Říše římské) k etnickým (Němci!), a od nich pak k těm kulturně-historickým: což především znamená skutečné etablování

rozličných institucí (v nejširším smyslu), které nejen v Africe, ale i u našich východních a jižních sousedů slovanského původu a jazyka zůstaly neživotnou atrapou? Že v předkřesťanských dobách byl slovanský lid po staletí obchodním artiklem semitských otrokářů, nakupujících „zboží“ jak od tehdejší slovanské „věrchušky“, tak od afrických „králů“? Že se dějiny tak či onak opakují? A nakonec, že po uvolnění organizačního, technického a obchodního potenciálu někdejšího třetího stavu, jenž tu coby „moderní život“ vytryskl v letech 1880–1980, a který měnící se politické poměry vždy pouze usměřňovaly k tomu či onomu, nám zjevně dochází pára – vždyť už jen (postmoderně) spalujeme vagony, vyrobené předchozími generacemi... však proto se „autority“ stávají i třeba z herních vývojářů! Základna našich cestovatelek zkrátka ztrácí na lesku...

Ted' (zdánlivě) odjinud: Franco Freda, dlouholetý politický vězeň systému, krátce po svém propuštění, někdy v roce 1987, spatřil v novinách první fotku skupiny afrických pouličních prodejců ve stínu „nebeských mečů“ věží milánské katedrály. „Buď je to fotomontáž, nebo nepřístojnost,“ pomyslel si prý tehdy. Konfrontován s první silnou vlnou barevných přistěhovalců, nedopřál si z předchozího „politického léčení“ ani dva roky odpočinku a po celé Itálii začal vytvářet Národní frontu. Za což strávil v cele dalších pět let a v roce 2000 pak „pandemopluto“ ministerská rada frontu definitivně rozpustila pro narušení (protirasistické) legislativy. Co na tom, že na začátku nového tisíciletí některé její programové body přešly i parlamentní strany, že některá navrhovaná opatření byla pak dokonce uzákoněna? – beztak není „politická vůle“ je vymáhat. Itálie tak dále černá, tmavne, a to nikoli metaforicky – „vu cumprà“ (z it. vuoi comprare – chceš koupit) již ke „koloritu“ jejích náměstí a ulic patří „neodmyslitelně“. Pro generaci narozenou v devadesátých letech to nejspíš bude už „normálka“. Ve své soudní obhajobě Freda mj. připomíná, jak liberasti takřka monomanicky opakují: „Rasista má strach.“ Načež on svým stoupencům říkal: „Nebojte se bát, protože je čeho se bát!“ (*L'albero e le radici. Il processo criminale alle idee del Fronte Nazionale*, 1996).

„vu cumprà“ v Padově

Liberalismus lidské skupiny nezná, neuznává. Když tvrdí, že se „svým“ Ahmedem nebo Mukumbou na patře (či za plotem) se můžete tolerovat, ignorovat, přátelit či nesnášet zrovna tak jako s nějakým Vaškem nebo Pepíkem, má samozřejmě pravdu. A k tomu, když je Ahmedů a Mukumbů v domě pojednou pět, deset, dvacet, a dole na ulici ještě dvakrát třikrát tolik, už prostě mlčí – lidské skupiny přece neexistují, resp. existují jako fikce, konstrukt, je jen Člověk (a pak samozřejmě lidstvo – Jeden svět). Tak prosté dogma ovládá žitý svět, jehož normy určují (uměření) liberálové i (odvázaní) liberasti. Dějinná zkušenost nám sice říká, že dogmata se časem ze skutečnosti žitého světa vytrácejí zpět do zázvětí, tj. z lidských mozků „domů“ do metafyzické reality, pro drobné popularity jako je ta česká však může být již pozdě...